

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 526/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. Š.,T., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co/175/2012 zo 7. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Š. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2012 doručená sťažnosť J. Š. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co/175/2012 zo 7. júna 2012.

2. V sťažnosti je okrem iného uvedené: „*Sťažovateľ sa v konaní pred Okresným súdom... žalobou zo dňa 18. 11. 1998 proti žalovanej domáha vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu... č. k. 5 C/6G/2009-39 zo dňa 28. 05.2009...*

Podaním zo dňa 27. 02. 2012 sťažovateľ žiadal nariadiť predbežné opatrenie v znení, ako je uvedené vo výroku uznesenia Okresného súdu... sp. zn. 8 C 196/2012-88 zo dňa 29. 03. 2012. Návrh zdôvodnil tým, že žalovaná je evidenčne zapísaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností v k. ú. V. na LV č. ... Napriek tomu, že nadobúdacie právne úkony (kúpne a zámenné zmluvy) boli realizované v rokoch 2006 a 2007, teda v čase trvania manželstva, nemôže sťažovateľ - hoci je ich bezpodielovým spoluvlastníkom s nehnuteľnosťami disponovať. Žalovaná využíva skutočnosť, že je evidovaná ako výlučná vlastníčka nehnuteľností a bez súhlasu a vedomia sťažovateľa s týmito disponuje...

Okresný súd... uznesením sp. zn. 8 C 196/2010 zo dňa 29. 03. 2012 návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel, nakoľko sa stotožnil so skutkovými aj právnymi dôvodmi návrhu na vydanie predbežného opatrenia, žeby mohol byť sťažený alebo zmarený výkon konečného rozhodnutia vo veci...

Proti vyššie uvedenému uzneseniu podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie, v ktorom žiadala napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušiť...

Krajský súd... napadnutým uznesením sp. zn. 9 Co 175/2012 zo dňa 07. 06. 2012 uznesenie Okresného súdu... zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľ neosvedčil žiadne skutočnosti ktoré by spochybňovali vlastnícke právo žalovanej a za takého stavu by potom nariadenie predbežného opatrenia v rozsahu, ako ho sťažovateľ navrhoval neprimeraným spôsobom zasahovalo do výkonu vlastníckeho práva žalovanej...

Sťažovateľ je presvedčený, že... rozhodnutie Krajského súdu... treba považovať za prejav svojvôle, ktorá pozostávala v arbitrárnosti, nedostatočnom skutkovom zistení a právnom odôvodnení.“

3. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd... uznesením sp. zn. 9 Co/175/2012 zo dňa 07. 06. 2012 porušil základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2/ Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu... sp. zn. 9 Co/175/2012 zo dňa 07. 06. 2012 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3/ Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 2.000,- €... ktoré mu je Krajský súd... povinný vyplatiť do rúk právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4/ Sťažovateľom sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 336,98 Eur, ktorú je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť právnemu zástupcovi sťažovateľov do 3 dní od právoplatnosti nálezu.“

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť

uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Zo sťažnosti vyplýva, že podstata kľúčovej námietky sťažovateľa spočíva v tvrdení, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že krajský súd nesprávne aplikoval § 220 Občianskeho súdneho poriadku pri rozhodovaní o odvolaní o návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, keď zmenil prvostupňové rozhodnutie a návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol.

9. Ústavný súd v tejto súvislosti považoval za potrebné zdôrazniť, že nesprávna interpretácia a aplikácia právnych noriem v rozhodovacej činnosti všeobecného súdu nemá automaticky za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv. Ústavný súd tento záver stabilne uplatňuje vo svojej rozhodovacej činnosti, keď pri predbežnom prerokovaní sťažností posudzuje ich opodstatnenosť (z hľadiska existencie dôvodu na ich odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) aj z hľadiska intenzity namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci

a ich ústavnoprávneho rozmeru v kontexte s ich únosnosťou z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (m. m. IV. ÚS 362/08).

10. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). S odvolaním sa na uvedenú judikatúru ústavného súdu sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv namietaným uznesením krajského súdu sp. zn. 9 Co/175/2012 zo 7. júna 2012, treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

11. Ústavný súd už v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 81/07 uviedol, že „rozhodnutím o uložení predbežného opatrenia vydaným v občianskoprávnom konaní môže súd porušiť základné právo alebo slobodu účastníka súdneho konania. Takéto porušenie by sa mohlo stať predmetom konania podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky len vtedy, ak by účastníkovi súdneho konania nebolo možné poskytnúť ochranu prostredníctvom účinného právneho prostriedku nápravy dostupného pred všeobecnými súdmi.

Predpokladom záveru o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami“. Podobne v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 198/05 „ústavný súd vzal zreteľ aj na to, že obsah predbežného opatrenia nevylučuje právo na meritórnu ochranu tých práv, ktorých porušenie sa namietlo v podnete, pretože predbežné opatrenie je len zabezpečovacím civilnoprocesným prostriedkom, ktorý nemôže byť prekážkou uplatnenia nároku na súdnu ochranu konečným rozhodnutím vo veci samej“.

12. Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 9 Co/175/2012 zo 7. júna 2012 vyplýva, že napadnuté uznesenie Okresného súdu Námestovo (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C/196/2010-88 z 29. marca 2012 bolo zmenené tak, že návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľ namietal, že rozhodnutím krajského súdu bola prekročená miera prejudikovania výsledku sporu. V podstatnom krajský súd v napadnutom rozhodnutí uviedol: *„Ako vyplynulo z predložených listinných dôkazov, odporkyňa je vedená ako výlučná vlastníčka sporných nehnuteľností v katastri nehnuteľnosti, ktorá skutočnosť navrhovateľovi musela byť známa už v minulosti, minimálne od roku 2007, kedy za spoločnosť A., a. s. ako predseda predstavenstva podpísal nájomnú zmluvu s odporkyňou, pričom ak si bol vedomý skutočnosti, že nehnuteľnosti patria do BSM účastníkov, nie je zrejmé, prečo nevystupoval pri tomto právnom úkone ako prenajímateľ. To isté možno konštatovať už aj pri zmluve o zriadení predkupného práva.*

Navrhovateľ v priebehu doterajšieho konania neosvedčil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali vlastnícke právo odporkyne a za takéhoto stavu by potom i nariadenie predbežného opatrenia v rozsahu, ako ho navrhoval navrhovateľ, neprimeraným spôsobom zasahovalo do výkonu jej vlastníckeho práva. Tak, ako je už vyššie uvedené, odporkyňa už v minulosti prenajala nehnuteľnosti, o ktorých navrhovateľ tvrdí, že patria do masy BSM (tento dokonca ako predseda, resp. podpredseda predstavenstva spoločnosti, takéto právne úkony tiež podpísal) a navrhovateľ tieto úkony žiadnym spôsobom nespochybnil. Pokiaľ sa domnieva, že navrhovateľka bez jeho súhlasu nakladá s nehnuteľnosťami patriacimi do BSM, mal a aj v budúcnosti má možnosť voči takémuto konaniu sa brániť zákonným spôsobom.“

13. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu (bod 12) jasne vyplýva, prečo podľa názoru krajského súdu bolo potrebné uznesenie okresného súdu o nariadení predbežného opatrenia zmeniť. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že sťažovateľ v podanej sťažnosti ani bližšie neuvádza, v čom konkrétne pochybil krajský súd v rámci jeho namietaného uznesenia. Sťažovateľ bez ďalšieho tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu *„treba považovať za prejav svojvôle, ktorá pozostávala v arbitrárnosti, nedostatočnom skutkovom zistení a právnom odôvodnení“*. Dôvody zmeny uznesenia o nariadení

predbežného opatrenia uvedené v rozhodnutí krajského súdu možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ich možno rozumne zahrnúť pod znenie a zmysel procesných právnych noriem aplikovaných v danej veci.

14. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavné neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné so sťažovateľom označenými právami.

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že z argumentácie sťažovateľa a obsahu listín pripojených k sťažnosti nevyplýva možnosť opačného záveru pri prerokovaní sťažnosti v merite veci. Z uvedeného dôvodu odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

16. Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

17. Nad rámec už uvedených dôvodov neušlo pozornosti ústavného súdu, že navrhovaný petit sťažnosti (bod 3) disponuje vadou zmätočnosti. Napriek tomu, že sťažnosť (ktorú za sťažovateľa koncipoval kvalifikovaný právny zástupca) smeruje proti krajskému súdu, sťažovateľ požaduje náhradu trov právneho zastúpenia od Krajského súdu v Trenčíne, ktorý účastníkom tohto konania nebol.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2012

